

CONSTRUÏM UNA POLÍTICA COMUNISTA PELS DRETS I LLIBERTATS NACIONALS

LECTURA POLÍTICA

LECTURA POLÍTICA PER L'11 DE SETEMBRE DEL MOVIMENT SOCIALISTA

Avui, com a reflexió prèvia a la Diada de l'11 de setembre del 2025, el Moviment Socialista fem pública aquesta lectura política amb l'objectiu de socialitzar el nostre posicionament davant de l'actualitat del conflicte nacional a Catalunya.

D'entrada, cal posar de relleu una necessitat rellevant de la present conjuntura sociopolítica: **els comunistes tenim el deure de plantar cara a la negació de drets i llibertats polítiques, incloses les nacionals, que promou l'ofensiva reaccionària en la seva vessant espanyolista.**

En la correlació de forces política actual, no existeix una oposició efectiva a aquesta ofensiva i els partits dels diferents sectors de la burgesia -gran, petita o mitjana- acaben donant al conflicte nacional una traducció identitària o de reformisme pactista. A més, la reacció ha guanyat força en el camp del catalanisme, arrossegant a part de l'antiga base social del Procés cap a posicions d'extrema dreta. En un país com Catalunya, la inexistència d'una força revolucionària que intervingui en conflicte nacional impossibilita una resolució d'aquest, l'enquista i l'agreuja.

Per això, els comunistes hem de desenvolupar un programa i un pla de lluita propis. **Hem de relançar una nova política comunista sobre l'opressió nacional**, que sigui capaç de trencar les divisions i obstacles que impedeixen articular de manera unitària l'únic subjecte que és capaç de resoldre la problemàtica nacional: **la classe treballadora revolucionària, independentment del seu origen, llengua o adscripció nacional.** Una recomposició necessària no només per respondre a l'opressió nacional a Catalunya, sinó també al greu context històric internacional de crisi civilitzatòria del capitalisme, guerra, austeritat i barbàrie creixents.

Per fer-ho, el Moviment Socialista proposem l'Estat Socialista Català com a horitzó estratègic i guia d'aquest programa. Aquesta proposta té com a base la defensa sense pal·liatius del dret a l'autodeterminació de Catalunya, una defensa que complementem estratègicament amb la necessitat de construir un poder proletari propi que escindeixi la voluntat de la classe treballadora de Catalunya de la política burgesa i de l'estretor de mires nacional; es tracta de lligar l'autodeterminació a l'adhesió estratègica a la revolució socialista internacional. Al mateix temps, en coherència amb la necessitat d'organitzar de manera unitària a tot el proletariat, assumim la necessitat d'una resolució del problema de les nacionalitats a l'Estat espanyol de la mà del proletariat espanyol i afirmem sense embuts que la classe treballadora migrant és un sector clar en la lluita pel socialisme i contra l'opressió nacional.

CONJUNTURA POLÍTICA

Durant el passat curs polític hem pogut observar els resultats de l'estabilització del taulell polític en el nou ordre autonòmic: **El PSC governa com a millor opció per l'estabilitat interna del capitalisme a Catalunya**, exercint obertament de representant de la patronal i del rendisme i accentuant el procés d'empobiment i desposseïció del proletariat i les classes mitjanes. **Junts, ERC i la CUP s'han dedicat a refer els seus aparells electorals minats per la pèrdua de credibilitat** i les batalles internes per ostentar-ne la direcció. Juntament amb els Comuns, més que exercir d'oposició al lideratge polític d'ordre del PSC, en són la crossa amb què aquesta força política va triangulant pactes i acords.

L'independentisme, que pràcticament ha perdut ja el seu caràcter de gran moviment de masses, està mutant a moviment de resistència lingüística davant la minorització del català. A poc a poc retrocedeixen en força social les posicions integradores i progressistes al seu si, en benefici de les més identitàries o fins i tot

reaccionàries. **La vocació hegemònica de l'independentisme, que havia agrupat els anhels de parts de les classes mitjanes i el proletariat durant els anys del Procés, ha estat enterrada.**

En aquest context, la persistència del conflicte nacional continua sent central: malgrat les claudicacions de les forces independentistes i malgrat el govern estatal «plurinacional» del bloc progressista, es mantenen o accentuen alguns dels **elements centrals de l'espanyolisme com a concreció de l'ofensiva reaccionària:**

- Creixent protagonisme polític dels elements més antidemocràtics i corruptes de l'Estat, l'aparell de jutges, buròcrates, militars i policies, que projecten a les nacionalitats perifèriques com a enemic intern i blinden, per mitjà de la violència, l'ordre constitucional de la burgesia contra l'exercici de l'autodeterminació.
- Impuls de polítiques de minorització i atacs a la vehicularitat del català a l'ensenyament públic a Catalunya, però encara de forma més crua al País Valencià i les Illes Balears.
- Ofensiva ideològica que expandeix els tòpics del nacionalisme espanyol, especialment en la seva versió banal, que accentua en resposta les respostes xovinistes del nacionalisme català petitburgès, promovent la divisió de la classe treballadora per identitat nacional.
- Persecució repressiva i normalització de l'autoritarisme: l'amnistia només pels polítics professionals i els policies, mentre que centenars de militants i activistes encausats durant el cicle del Procés segueixen amb causes obertes.

No podem obviar l'altra cara de la moneda d'aquesta ofensiva: **l'ascens d'Aliança Catalana, que ha fet irrompre en el camp del catalanisme la posició reaccionària.** Redirigint a una part de la petita burgesia independentista frustrada cap a les tesis de l'extrema dreta europea, el creixement electoral d'AC enterra les possibilitats de majories socials independentistes, a la vegada que ha arrossegat cap a la dreta els marcs de debat públic i opinió i les posicions de la resta de partits catalans, fins i tot de l'esquerra, que assumeixen el «problema de la demografia» com a principal amenaça desnacionalitzadora i a la llengua. Així, es concreta en el nostre territori l'onada reaccionària global, juntament amb el creixement de VOX i la possibilitat del seu accés al govern estatal amb el PP durant els pròxims anys, així com amb la proliferació de grups esquadrists i turbes reaccionàries que fan de comparses de carrer d'aquestes forces polítiques.

El paper dels partits de l'arc parlamentari català actual davant la persistència del conflicte nacional en el nou ordre autonòmic, se centra a redirigir les energies socials cap a debats identitaris o pactes entre administracions. Aquesta dinàmica **reforça als qui sostenen la versió més autodestructiva nociva de la catalanitat:** la d'una minoria ètnica, la que empeny la classe treballadora cap a una agressió mútua i impedeix una resolució del problema nacional, sent funcional al manteniment del capitalisme a l'Estat espanyol i al trilerisme de la petita burgesia catalana.

En aquest panorama, cal destacar com **la CUP es disposa a liquidar definitivament tot contingut revolucionari de la seva proposta política, venent com una novetat la reivindicació desacomplexada del nacionalisme.** Aquest és el gir actual dels qui es van reclamar com a hereus de la "revolució catalana" i ala esquerra del Procés. Un gir que repeteix còmicament la trajectòria dels casos irlandès o basc: un cop el conflicte ja ha estat neutralitzat per l'Estat, i sense ni tan sols haver-ne ostentat la direcció, presenten el plegament a la política institucional autonòmica i municipal com la sortida raonable i seriosa. Aquest desenvolupament indica l'esgotament històric d'uns plantejaments que, inspirant-se en el procés d'alliberament colonial del segle XX, donaven centralitat a la construcció d'un bloc interclassista d'alliberament nacional

com a via revolucionària més efectiva al context català. L'esgotament d'aquestes tesis, ja culminat, es concreta en la seva evolució a maquinària electoral clàssica, reintegrada en l'ordre polític i constitucional. Ara, la nova promesa és una gestió institucional que ofereix molles per a les classes mitjanes nacionals mentre assumeix la repressió del proletariat quan governa.

En aquesta conjuntura, cal impulsar un programa i un pla de lluita propis contra l'opressió nacional des de coordenades comunistes. Només la classe treballadora reuneix les condicions per resoldre el problema nacional i només podrà fer-ho per mitjà de la seva recomposició com a subjecte revolucionari.

11 DE SETEMBRE

La Diada de l'11 de Setembre és un dia de lluita i reivindicació pels comunistes. Però a més, **és un recordatori històric de la lluita de classes interna a la qüestió nacional**. Per aixecar una posició pròpia de la classe treballadora i fonamentar el seu programa comunista actualitzat és important atendre a la realitat històrica del conflicte nacional i a les seves lliçons, desplaçant el punt de vista burgès que intenta difuminar i amagar el seu caràcter d'expressió de la lluita de classes.

Es tracta de rescatar els aprenentatges sobre els precedents històrics de comunistes i de les forces del moviment obrer que van aixecar posicions de defensa de les llibertats nacionals col·ligades amb el desenvolupament de la lluita de classes revolucionària. Des d'aquestes coordenades, podem afirmar que **la defensa dels drets i llibertats nacionals a Catalunya ha estat sempre lligada a la capacitat hegemònica de la classe treballadora**. Els grans episodis revolucionaris protagonitzats pel moviment obrer català, són aquells que -davant les ofensives de la gran burgesia oligàrquica espanyola- van aconseguir les més altres quotes d'autogovern o sobirania a Catalunya, així com van exercir la protecció conseqüent de la llengua i la cultura catalanes, incloent-hi la seva divulgació entre les diferents generacions de treballadors novins, en un procés d'enriquiment mutu. Així mateix, cal recordar que **la petita burgesia nacionalista ha demostrat històricament que la forma-política que li és més funcional als seus interessos és l'estat espanyol**, ha actuat per fer de la seva política nacionalista un dic de contenció del potencial revolucionari de la classe treballadora i ha posat sempre sota sospita el compromís amb les llibertats nacionals dels comunistes i del moviment obrer. El resultat de tots els episodis històrics capitanejats per la política nacionalista de la petita burgesia ha portat sempre de nou al pacte amb la gran burgesia de l'Estat, a canvi d'una millora de les seves posicions.

Sobre la base d'aquesta sèrie de lliçons històriques fonamentem també el nostre balanç l'octubre català: el paper dels partits independentistes no va ser un altre que el rol històric d'una classe social dubitativa i decadent, que va ostentar el lideratge polític gràcies a l'estat de derrota i desarticulació d'una posició proletària. A canvi d'assegurar el retorn a l'ordre i la desmobilització, els partits independentistes van renunciar al seu programa públic i van acceptar una millora de posicions en el repartiment de competències i quotes de poder en l'ordre autonòmic. En termes de balanç històric, no podem deixar d'oblidar **el paper dels principals partits de l'esquerra espanyola**: Podemos, IU o els actuals ministres de Sumar, així com els dirigents de les grans centrals sindicals, van actuar aleshores de blanquejadors de l'ofensiva antidemocràtica del nacionalisme espanyol, essent còmplices de l'atac contra l'exercici del dret a l'autodeterminació a Catalunya encapçalat pels aparells més reaccionaris de l'Estat. Cal tenir-ho present quan, en l'enèsima crida al malmenorisme, aquests sectors vulguin presentar-se com a alternativa a l'avenç de la reacció.

LA PROPOSTA COMUNISTA

En aquesta lectura política, volem remarcar alguns elements claus per la construcció d'un programa comunista davant la qüestió nacional i la seva concreció a Catalunya. Els elements que aquí esbossem són elements per al debat militant amb tots aquells sectors que comparteixen amb nosaltres la necessitat de recompondre una línia revolucionària respecte a la qüestió nacional. Entenem que aquest futur programa ha de servir **per construir una racionalitat política que divulgui constantment entre els treballadors de Catalunya el punt de vista sobre la qüestió nacional com un problema polític històric i no només una qüestió cultural o identitària**, soldant una posició contrària a qualsevol privilegi nacional. Així mateix, també es tracta de desplaçar l'estreta visió nacional del problema, vinculant-lo a l'estratègia i programa socialistes i la correlació de forces internacional. Ha de promoure una relació amb la llengua i la cultura catalanes dinàmica-política, coherent amb la necessària lluita de classes cultural enfocada a l'hegemonització del comunisme, no exclouent de composicions d'identitat comunitària o nacional complexos, capaç d'interpel·lar i integrar de manera creativa a tota la classe treballadora en lluita independentment de què aquesta s'identifiqui o no amb la identitat catalana, l'espanyola o ambdues, sigui quina sigui la seva fe religiosa o independentment del seu país d'origen. Ens basem en els següents punts:

1. Construcció de poder de classe: per un partit independent de la classe treballadora
2. Defensa del dret a l'autodeterminació lligat a l'estratègia internacional i defensa dels drets i les llibertats polítiques en general.
3. Per un Estat Socialista Català dins d'un sistema internacional d'Estat-Socialistes.
4. Resolució del problema històric de les nacionalitats a l'Estat espanyol.
5. Llengua, immigració i debats d'actualitat al voltant de conflicte nacional.

1. Construcció de poder de classe: per un partit independent de la classe treballadora

L'autodeterminació no és una concessió moral als qui tenen raó, salvaguardada pel dret internacional, com històricament ha postulat la petita burgesia nacionalista i com va repetir fins a la sacietat durant el Procés la classe mitjana independentista. Per contra, es basa en fonaments de poder molt concrets, en una correlació de forces entre classes, de dimensió material, militar i ideològica. **Des de la perspectiva de la classe treballadora, aquesta correlació ha de partir de la construcció de poder proletari realment existent a barris, pobles i centres de treball de Catalunya i no la subordinació a moviments de masses interclassistes o a l'enèsima política de reforma institucional.** Aquest poder ha de néixer de la recuperació de l'associacionisme obrer de base i d'un dens teixit d'assistència, provisió i cohesió comunitària, i el més important, **de la construcció d'un partit propi i independent de la classe treballadora.** La capacitat de defensa política de l'autodeterminació per part de la classe treballadora està lligada directament a la seva capacitat d'actuar com una força independent de la resta de classes i de l'estat capitalista en tots els sentits, orientada a la preparació per la presa del poder polític i la direcció de la societat.

Aquesta força és la que ha d'exercir la més entregada defensa dels drets i llibertats polítiques contra els atacs del nacionalisme espanyol. Però la seva independència de classe entra en joc no només exercint aquesta defensa; **es tracta també de reclamar i fer efectius aquells drets que permanentment li nega també la petita burgesia nacionalista catalana, tancant files amb la resta de sectors**

de la burgesia. Com per exemple, el dret a un habitatge gratuït, universal i de qualitat, un dret denigrat i difamat per tots aquells sectors, també els independentistes, lligats objectivament a les rendes i al negoci immobiliari; o el dret a la conservació de l'entorn natural i el territori, constantment degradats per l'afany de guany privat avalat per tots els partits burgesos. **La independència política del proletariat ha de poder desplaçar l'oposició que continuament exerceix la burgesia nacionalista entre els drets nacionals i la resta de drets que pertoquen a la classe treballadora,** així com evidenciar com a falsa la promesa de la seva posposició a la seva realització a la creació d'un suposat nou estat burgès o a una millor gestió de «país» de les institucions.

2. Defensa del dret a l'autodeterminació lligat a l'estratègia internacional i defensa dels drets i les llibertats polítiques en general

La base d'un programa comunista sobre l'opressió nacional a Catalunya no pot ser una altra que **el reconeixement sense pal·liatius del dret a l'autodeterminació, entès com a dret a la separació política d'una nacionalitat històricament subjectada a un estat nació burgès per la força, la defensa explícita i activa del seu exercici.** El programa proletari ha d'adaptar i fer extensiva aquesta defensa a les diferents conjuntures que puguin donar-se, acompanyant-la de l'assenyalament davant dels treballadors de la falsedat de les posicions de la petita burgesia nacionalista pels seus vincles funcionals amb l'Estat espanyol i les instàncies de poder burgeses de la UE i l'OTAN.

Aquest és un punt de principi indispensable: les posicions d'equidistància en nom del cosmopolitisme internacional, les que relativitzen el caràcter reaccionari en el nostre context de la negació d'exercir drets polítics com l'autodeterminació, són contradictòries amb l'estratègia socialista. A la vegada, estratègicament, l'eliminació dels privilegis i divisions nacionals és la base per la unificació internacional del proletariat; l'educació contra aquests i la necessària acció política per separar al proletariat de la subjecció a la política nacionalista de les seves burgesies, tenen en el dret a l'autodeterminació una base de principi i programàtica.

Ara bé, la perspectiva comunista sobre l'autodeterminació ha d'anar més enllà de la defensa d'aquest dret, ha de plantejar la seva realització a un poder proletari propi, que es contraposi als plans de creació d'un nou estat nació burgès integrat en l'ordre internacional capitalista i que escindeixi la voluntat de la classe treballadora de Catalunya de la seva burgesia. Cal divulgar la perspectiva de què no es tracta construir el socialisme català, col·ligant-se amb la petita burgesia nacionalista, sinó de recompondre el socialisme internacional amb el proletariat de tots els països, fent la nostra aportació construint el socialisme a Catalunya.

La possibilitat de defensar amb rigor el dret a l'autodeterminació de la classe treballadora a Catalunya passa per escampar també el Procés Socialista arreu de l'Estat i del continent; el tipus de partit independent que necessita la classe treballadora és un Partit Comunista de masses a escala europea. Sense capacitat de confrontar el centre estratègic de poder de la burgesia al nostre context, el supraestat europeu i l'OTAN, que tenen en l'Estat espanyol una de les seves concrecions territorials, és impossible plantejar qualsevol avenç significatiu en les quotes de llibertat de la classe treballadora, inclòs l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Cal afegir, respecte als efectes persistents de la repressió de l'estat espanyol durant el cicle anterior, que cal reivindicar l'amnistia total, contraposada a l'actual amnistia parcial atorgada a canvi de la claudicació dels partits independentistes, beneficiosa principalment per a polítics professionals, alta burocràcia o policies. Davant d'això, reivindicuem l'**amnistia de tots els militants de classe treballadora represaliats pel**

seu legítim dret a la protesta o rebel·lió.

3. Per un Estat Socialista Català dins d'un sistema internacional d'Estats-Socialistes

La consecució de grans estats socialistes a escala continental ha de portar aparellat el dret a l'autodeterminació dels treballadors que formen parts de les nacionalitats històricament oprimides. Això es concretaria en la forma d'estructures d'autogovern proletari pròpies per aquests territoris -coherentment vinculades amb l'escala internacional- que seran la forma d'eliminar qualsevol privilegi nacional allà on prèviament s'hi havia exercit la coerció forçosa contra el seu dret a l'autodeterminació. És a dir, el socialisme és l'única garantia de la desaparició conseqüent del nacionalisme, que no és l'abolició per decret dels trets nacionals i diferencials, sinó el seu reconeixement i l'establiment d'una base política i material perquè es desenvolupin lliurement, no com a factors de privilegi o opressió, sinó com a aportacions qualitatives en la cultura de la humanitat.

En aquest sentit, entenem que en el marc d'un procés revolucionari a escala europea, el reconeixement de l'opressió nacional històricament exercida sobre Catalunya es concretarà en un **Estat Socialista Català**. Aquest és l'horitzó d'emancipació i instrument per a la superació de tota opressió per la classe treballadora de Catalunya, integrat al marc d'un sistema internacional d'Estat-Socialistes en la forma que pugui prendre a escala europea. L'Estat Socialista Català és la fórmula per a l'administració de la cultura i economia catalanes a escala per part del proletariat en el marc del socialisme.

4. Resolució del problema històric de les nacionalitats a l'Estat espanyol

Per a aconseguir aglutinar a tots els sectors de la classe treballadora, també als nacionalment espanyols, hem de plantejar la qüestió nacional no com un problema delimitat a **Catalunya, sinó com el problema històric de les nacionalitats a l'Estat espanyol, que va més enllà de gallecs, catalans i bascos**. Sense atendre a les dinàmiques complexes de l'articulació territorial i dels processos de nacionalització a tot l'Estat, no pot articular-se una proposta política consistent.

La defensa conseqüent del dret a l'autodeterminació de les nacions oprimides, l'actuació contra el xovinisme de nació opressora, contra l'espanyolisme i els atacs als drets i llibertats en el seu nom, també són deures cabdals del proletariat revolucionari espanyol. Com a comunistes, hem d'assumir com a pròpies les tasques de divulgar entre la classe treballadora espanyola el programa comunista sobre la qüestió nacional, guanyant el seu suport conseqüent a aquest; i la tasca d'esbossar un horitzó polític que superi el caràcter opressor nacionalment de l'Estat espanyol, establint un projecte territorial de futur per aquest, que redefineixi l'actual ordenació a partir de la seva vinculació al procés socialista internacional.

5. Llengua, immigració i debats d'actualitat al voltant de conflicte nacional

Durant els darrers anys, s'han accentuat els atacs al català i la seva vehicularitat a l'ensenyament públic, s'ha generalitzat del debat públic i la preocupació pel descens del seu ús social. Sovint, aquests debats es veuen monopolitzats per marcs d'idees reaccionàries, que assenyalen als migrants com a amenaça des-nacionalitzadora, especialment cap a la llengua. Davant d'aquest fenomen, els comunistes hem de reivindicar **el dret a viure plenament en català i el dret i aprendre'l i fer-se'l seu de tota la classe treballadora**, acabant amb el model diglòssic que segrega per llengua a la nostra classe.

- Davant de l'actitud de la petita burgesia nacionalista que tracta el català com un patrimoni privat i un senyal de distinció de classe, els comunistes hi hem de confrontar el suport a la lluita dels treballadors davant el conjunt de retallades i processos de degradació de l'ensenyament públic en català, així com donar impuls a les iniciatives que des de l'autoorganització de classe promouen l'accés i la divulgació del català entre la classe treballadora migrant.

- Davant les polèmiques identitàries i estèrils, que promouen una visió individualitzant dels drets lingüístics, els comunistes tenim el deure de posar el focus en la lluita col·lectiva i de classe. Això vol dir posar el focus en l'oposició a l'ofensiva estructural que s'està desplegant contra la vehicularitat i oficialitat del català, així com denunciar també el paper dels partits del procés i les seves polítiques lingüístiques que han funcionat com a moneda de canvi amb el PSC-PSOE, limitant-se a subvencions culturals, demandes administratives i lleis d'oficialitat sense aplicació real. Així mateix, cal exercir la solidaritat activa amb els treballadors del País Valencià i les Illes Balears, que pateixen la vessant més accentuada de l'ofensiva contra els drets lingüístics sota els governs reaccionaris del PP amb el suport de VOX, amb els qui compartim -a més de la condició proletària- un substrat lingüístic, històric i cultural comú.

- La traducció reaccionària d'aquests debats lligats al conflicte nacional té una base cultural prèvia, present en els tòpics i caricatures que promouen tant el relat nacionalista banal espanyol, com les posicions xovinistes o folklòriques de la petita burgesia catalana. Davant d'aquestes tendències, els comunistes hem d'assumir el compromís d'estudi materialista de la complexa realitat sociocultural de la classe treballadora de Catalunya, des de la catalanoparlant a la castellanoparlant, passant per la diversitat de comunitats migrants que també en formen part.

- En darrer lloc, **urgeix denunciar la penetració del racisme estructural que denoten aquests debats públics.** No només l'extrema dreta, sinó que també des de les files dels «nacionalistes d'esquerres» s'ha començat a divulgar la preocupació per l'arribada de migrants, amb l'excusa de denunciar el model productiu i ambiental que impera a Catalunya. És un discurs que negligeix qualsevol referència a fenòmens com l'imperialisme, el colonialisme i la divisió internacional del treball, que estan a l'arrel de la problemàtica, i que defenestra a la classe treballadora migrant com a subjecte amb agència pròpia. Enfront de la dretanització racista de part de l'antic independentisme i del nacionalisme d'esquerres, **els comunistes hem de reivindicar sense embuts al proletariat migrant com un pilar imprescindible de la recomposició internacional del comunisme i de la lluita contra l'opressió nacional a Catalunya.** D'aquí, se'n deriva el deure polític de treballar perquè el proletariat migrant, especialment els seus sectors juvenils, trobin en la política comunista una eina útil per confrontar la situació de racisme estructural, autoritarisme i explotació que pateixien.

En coherència, el projecte històric de l'Estat Socialista Català, haurà d'integrar com a elements programàtics la lluita per l'eliminació de totes les lleis, polítiques d'excepció i cossos policials i militars dedicats a perseguir al proletariat que migra, el final de l'estatus devaluat social i econòmicament de la classe treballadora migrant i el compromís ferri contra tota mena d'opressió, inclòs el racisme, per garantir una societat de lliures iguals. Al seu torn, la construcció d'un poder proletari internacional que garanteixi l'autodeterminació de les nacions oprimides a Europa ha d'assumir també com a propi el deure d'erradicar l'imperialisme i el colonialisme, de la mà del proletariat de la perifèria global.

TANCAMENT

Una nova generació de joves comunistes hem pres la responsabilitat de fer la nostra aportació en la lluita contra l'opressió nacional. El repte resideix en actualitzar correctament el paper dels comunistes enfront del problema de les nacionalitats a l'estat espanyol i confrontar efectivament la negació de drets i llibertats nacionals a la classe treballadora de Catalunya. Ho fem, conscients que aquest és un requeriment clau a un territori com el català, així com un repte polític de gran importància en un estat com l'espanyol, consubstancialment lligat a un factor reaccionari de cohesió interna imprescindible per les burgesies que l'han dirigit, que és la repressió de les nacionalitats perifèriques. Ho fem, també completament conscients de no estar inventant la roda: coneixem el ric llegat històric de la nostra classe i la nostra tradició política respecte la qüestió. **El context històric actual -on fins i tot els que havien estat els sectors més esquerrans de l'independentisme han liquidat el contingut revolucionari del seu projecte polític- necessita d'una nova síntesi i d'un nou impuls polític. Com a Moviment Socialista, entenem que aquesta nova síntesi ha d'anar lligada a la recomposició internacional del comunisme i l'emergència d'un nou proletariat revolucionari global.**

Esperem contribuir a la seva clarificació amb aquest document.

CONSTRUÏM UNA POLÍTICA COMUNISTA PELS DRETS I LLIBERTATS NACIONALS.

11 de setembre de 2025.